

Karol Bykowski

Rzymówka, gm. Złotoryja, woj. legnickie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 14, 262-263

1980

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

konstrukcji portowych. Analiza typologiczna, znalezione fragmenty ceramiki oraz datowanie radiowęglowe, pozwalają ustalić chronologię stanowiska na VIII-XII w.n.e. Większość konstrukcji pochodzi z X wieku.

Prace badawcze polegały, przede wszystkim, na inwentaryzacji dna. Obszar objęty nią obejmuje 12 ha i zlokalizowany jest w okolicach ujścia rzeki Piótnicy do Zatoki. Wyznaczono siatkę pomiarową, stabilizując na dnie punkty pomiarowe, dzieląc badany obszar na XVI sektorów /każdy o wymiarach 100 x 75 m/, te z kolei na 25 odcinków badawczych. Zinwentaryzowano dno na obszarze 15 odcinków. W trakcie badań natrafiono na relikty nabrzeży portowych o konstrukcji jarzmowej, hakowej i węglowej, wypełniska skrzyń, na dużą liczbę pionowo wbitych, często nadpalonych pali.

Odkryto również 3 wraki łodzi klepkowych oraz jedno czółno drążone. Wrak oznaczony nr 2 ujawnił konstrukcję wiązania poprzecznego kolankowo-ławeczkową. Na dnie odsłoniętej partii wraka znaleziono ceramikę z VIII w.n.e. Wrak nr 1 natomiast datowany metodą radiowęglową pochodzi z połowy XIII w. /1248/.

Badania będą kontynuowane.

PULŃTUSK, woj. ciechanowskie, miasto
RZYMÓWKA, gm. Złotoryja
woj. legnickie
Stanowisko 1

patrz okres nowożytny /s. 241/
Uniwersytet Wrocławski
Katedra Archeologii

Badania prowadził mgr Karol Bykowski. Finansowało Centralne Biuro Studiów i Projektów Budownictwa Wodnego "Hydroprojekt", Oddział we Wrocławiu. Drugi sezon badań. Grodzisko wczesnośrednio-wieczne /IX do XI w./ oraz cmentarzysko z XIII-XIV /? / w.

Prace prowadzone były w wykopie I założonym w 1978 r., do calca zbadano 122 m². Na obszarze tym odkryto 13 różnej wielkości obiektów oraz 9 jam postępowych. Wydzielono dwie fazy osadnictwa na terenie grodziska.

Starszą fazę reprezentuje obiekt /nr 5/ zbadany we fragmencie o powierzchni 40 m². Na głębokości 20-25 cm poniżej zarysu wydzielono 5 różnych budowli. Pod jedną z nich - 50-70 cm poniżej poziomu calca - znajdowała się kamienna konstrukcja w postaci wału o szerokości 380 cm i 120 cm grubości. W innym, spichrzu wzniesionym w konstrukcji słupowej, znajdowała się duża ilość prosa. Ceramika pozwala datować ten zespół na VIII /? / IX połowę X wieku.

Wśród pozostałych 12 obiektów zbadano m.in. dużą /13 m²/ ziemiankę z paleniskiem i wyodrębnionym wejściem w SE roku dłuższej ściany. Zagłębiona była ona na głębokości 110 cm poniżej poziomu calca. Do innego budynku o powierzchni 8 m², podzielonego podobnie

jak ziemianka na dwie izby, przylegała od strony południowej do budowa o charakterze gospodarczym. Poza tymi chatami zbadano 4 niewielkie jamy oraz skupisko 9 jam postępowych. Stwierdzono, że gród został spalony i nigdy później nie był zamieszkiwany. Na podstawie ceramiki, wyraźnie różniącej się od naczyń z fazy starszej, tę fazę zabudowy grodu datujemy na drugą połowę X-XI wieku.

Oprócz skorup znaleziono 5 przęślików glinianych, 4 kościane przekuwacze, 2 sprzączki /?/, nóż, ośnik i kilkanaście gwoździ.

W XIII-XIV /?/ w. na ruinach grodu założono cmentarz. Zbadano 5 grobów. Zmarli chowani byli w jednym rzędzie N-S, bez trumny, na wznak z głową na zachód. Brak wyposażenia.

SIEDLNICA, gm. Wschowa
woj. leszczyńskie
Stanowisko 17a

Uniwersytet Wrocławski
Katedra Archeologii

Badania prowadził dr. Jan Michał Burdukiewicz przy współpracy doc. dr. hab. Alojzego Kowalkowskiego z Instytutu Badawczego Leśnictwa i mgr Ireny Czerwińskiej z Uniwersytetu Wrocławskiego. Finansował Uniwersytet Wrocławski i WKZ w Lesznie. Pierwszy sezon badań. Obozowisko kultury hamburskiej; ślad osadnictwa mezolitycznego.

Stanowisko położone jest na terasie nadzalewowej doliny Kopanicy, o kilkanaście metrów na południowy wschód od znanego w literaturze stanowiska kultury Federmesser Siedlnica 17. Powierzchnia stanowiska 17 a, obecnie łąka, położone jest o 60 cm poniżej powierzchni stanowiska 17. Ponieważ oba położone są na tej samej terasie rozciętej starorzeczem, różnica wysokości świadczy o dodatkowych procesach akumulacyjnych w tej części terasy, gdzie wykryte zostało stanowisko 17.

W 1979 roku metodą wykopaliskową zbadano obszar 82 m² zlokalizowany w pobliżu krawędzi terasy. Wydobyto łącznie 4610 wyrobów krzemienianych i rogowniczych, w tym 92 narzędzia i 47 rdzeni, 81 ułamków płytek kamiennych i kamieni, 2 ozdoby bursztynowe i 6 drobnych ułamków bursztynu oraz paciorek wapienny. Stratygrafia wykopu przedstawia się następująco:

- An - 0-5 cm - ciemnoszary piasek luźny różnoziarnisty, silnie przerośnięty korzeniami;
- Ap - 5-20 cm - ciemnoszaro-brunatny 10 YR 4/2 /skala barw Munsella/ piasek luźny różnoziarnisty, przerośnięty korzeniami, przejście nierówne ostre;
- Acn - 20-35 cm - ciemnoszary 10 YR 4/1 piasek luźny różnoziarnisty z licznymi konkrejami żelazistymi barwy ciemnobrunatnej 10 YR